

KALDET IND og SENDT UD

- Et oplæg til smågrupper omkring gruppens formål og sendelse

Feedback på dette oplæg modtages gerne – skriv til Frans på frans@oasekirken.dk

Indledende bemærkninger

I dette oplæg kan I som smågruppe få hjælp til at begynde en samtale om det overordnede formål med jeres smågruppe. Undervejs giver jeg nogle bud på, hvordan vi kan se og forstå vores smågrupper i lyset af det kald, Gud har givet os som kirke.

Oplægget består af fem afsnit. Begynd hvert afsnit med at læse teksten højt – og tal derefter om afsnittets indhold ud fra de efterfølgende spørgsmål.

Del 1: Indledning – Et velkendt koncept

Cellegruppe – bibelkreds – bibelstudiegruppe – kvindegruppe – mandegruppe ...

Kært barn har mange navne. Der kan være forskel på, hvad vi forbinder med disse udtryk. Men ofte er der store ligheder. For det meste drejer det sig om en gruppe på 5-10 voksne mennesker, som mødes jævnligt, typisk i private hjem, for at være sammen om troen på Jesus. Ofte er der fokus på bøn, tilbedelse, bibelstudie og samtale omkring livet med Gud.

I dette oplæg bruger jeg udtrykket ”smågruppe” som en samlet betegnelse for alle disse slags grupper.

Hvis du har været kristen længe, har du muligvis indgået i flere smågrupper gennem dit livsforløb. For mange er det blevet noget helt givet, at vi altid er med i en form for smågruppe i den menighed, vi er en del af. Vi har lært at praktisere fællesskab med andre kristne på denne måde, og mange oplever smågruppen som en slidstærk og velkendt praksis.

Måske netop fordi det er så velkendt, kan det være gavnligt at stille spørgsmålet nu og da: Hvad ønsker vi at opnå ved at mødes på denne måde? Hvad er det overordnede formål, og hvordan passer det ind i det kald, Gud har givet til sit folk? I det følgende vil I få hjælp til at begynde denne samtale.

Spørgsmål til samtale

- Hvor mange smågrupper har du været en del af gennem tiden? Hvilke gode erfaringer har du taget med dig?

- Har I sat ord på formålet med jeres smågruppe?

Vi fortsætter med at se nærmere på én af de tilbagevendende udfordringer i smågrupper: Spørgsmålet omkring åbenhed og lukkethed.

Del 2: En del af noget større

Tænk på sidste gang du var ude at handle. Du samlede dine varer i en vogn eller kurv, og stillede dig til sidst hen til kassen. Måske var du så heldig, at du kunne gå direkte hen til en ledig kasse. Men formentlig stod der nogen foran dig i køen. Så du stillede dig pænt hen bag ved en anden kunde.

Sådan foregår det – stille og roligt – i stort set alle danske dagligvarebutikker. Jeg har aldrig set et skilt i et supermarked, som beskrev reglerne for, hvad man gør, når der mangler ledige kasser. Folk fordeler sig ved kasserne i pæne rækker, og der er slet ingen butiksmedarbejder, der går rundt og fortæller folk, hvad de skal gøre. Det sker bare af sig selv.

Man har ofte brugt ordet *køkultur* til at beskrive den form for adfærd. Har du rejst i andre dele af verden, ved du måske, at det slet ikke er en selvfølge, at det foregår sådan. Men fordi vi er en del af denne kultur, kan vi dårligt forestille os at gøre det på en anden måde.

En smågruppe er en del af noget større – menigheden. Når menigheden vokser, er der løbende nyttilkomne, som har brug for at et sted at høre til. Et sted, hvor de kan lære mere om livet med Gud. Det giver en udfordring for de enkelte fællesskaber – hvordan kan vi sikre, at ingen er ”hjemløse” i menighedsfællesskabet?

Som præst for fællesskaberne må jeg indrømme, at jeg har overvejet, om jeg skulle indføre en regel: ”Alle smågrupper skal tage nye ind én gang om året.” Eller noget i den stil.

Men nej... Jeg tror ikke, at den slags regler ville løse problemet. Men jeg drømmer om en kultur, hvor det sker helt af sig selv. Hvor Gud viser hver gruppe sin vej, og hvor ønsket om at invitere opstår helt af sig selv. Ligesom køen, der opstår i et supermarked.

Men hvordan kan det så se ud? Det ser vi nærmere på i næste afsnit.

Spørgsmål til samtale

- Hvordan opstår en bestemt kultur - f.eks. på en arbejdsplads, i en idrætsforening eller i en kirke?
- Hvilken kultur for smågruppers åbenhed og lukkethed drømmer du om?

Del 3: Kaldet ind til Jesus

Vi ønsker en kultur omkring smågrupper, som er formet af Jesus selv. Men hvordan ser det ud i praksis?

Én indgangsvinkel til dette spørgsmål er at se på, hvordan Jesus vandrede og delte liv med sine disciple.

Alt i alt havde Jesus kontakt med hundredevis, formentlig tusindvis af mennesker. Et enormt antal mennesker opsøgte ham for at blive helbredt, høre hans undervisning eller stille ham et spørgsmål. Alligevel afholder Jesus sig ikke fra at udvælge mindre grupper, som han på en særlig måde prioriterer. Mest tydeligt er det omkring de tolv disciple, han udvælger i begyndelsen af sin offentlige tjeneste. Og ud af de tolv var der særligt tre – Jakob, Peter og Johannes – som Jesus tog med sig på særlige tidspunkter (f.eks. forklarelsen på

bjerg, Matt 17). Vi ser også, at Jesus besøgte nogle hjem mere end andre – tænk f.eks. på Martha, Maria og Lazarus' hushold.

Disse fællesskaber var en slags smågrupper omkring Jesus, og det er tydeligt, at de til en vis grad er afgrænsede fællesskaber. Der blev ikke inviteret flere disciple ind i tolvkredsen, efter at de tolv var blevet udvalgt. Jeg tror, at Jesus tog dette valg for at skabe ro omkring den vækst- og læringsproces, han ønskede, at de skulle gå igennem. Måske ønskede han også, at de skulle have et særligt broderligt fællesskab med hinanden, imens de fulgte ham rundt i Israel.

Særligt karakteristisk bliver det, da Jesus på et tidspunkt siger til sine disciple: "Kom med ud til et øde sted, hvor I kan være alene og hvile jer lidt." (Mark 6,31) Her praktiserer Jesus et lukket fællesskab.

Der er faser i vores liv, hvor vi på en særlig måde er *kaldet ind til Jesus*. Der kan være en tid til at blive betjent, hjulpet og støttet af andre. Livskriser eller perioder med høj belastning kan sætte os i en situation, hvor vi nærmest ikke kan andet. Der lyder Jesu kald: "Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile." (Matt 11,28) Hvis den slags erfaringer præger flere i jeres smågruppe, kan det være tid til at give plads til ro, eftertænkning og gensidig omsorg.

Samtidig skal det siges, at det er et legitimt menneskeligt behov at indgå i afgrænsede fællesskaber, hvor der ikke hver uge dukker en ny person op, som man skal forholde sig til og lære at kende. Det kan ingen af os holde til i længden. Så bliver vi de fleste af os relationstrætte, og kvaliteten af fællesskab og sammenhold kan falde drastisk.

Spørgsmål til samtale

- Har du oplevet perioder i dit liv, hvor Gud kaldte dig til at hvile, tage imod fra ham og drosle ned for krævende aktiviteter?

Del 4: Sendt ud af Jesus

Som nævnt ovenfor kaldte Jesus på et tidspunkt disciplene ud til et øde sted. Hvis man læser videre (Mark 6,32-34), kan man se, at Jesus og disciplene hurtigt blev indhentet af skarerne, som pressede sig på med deres mange behov. Jesus fik medlidenhed med dem, valgte at bryde den fredelige tid og gav sig så til at "lære dem om mange ting".

Drivkraften i Jesus var stærk og nærmest ufattelig. Han brændte med en utrolig iver efter at fuldføre den opgave, han havde fået af sin far: At kalde – først Israels folk – og dernæst alle verdens folkeslag tilbage til relationen med Gud. Utrætteligt sled han med at berøre flest muligt med sin Fars kærlighed: "Lad os gå andre steder hen ... så jeg også kan prædike dér; det er derfor, jeg er draget ud" (Mark 1,38).

Jesus var *sendt ud* af Gud. På samme måde sendte han også sine disciple ud, allerede mens han selv stadig gik rundt i Israels land (Mark 6,7-13). Enhver kristen er sendt af Jesus. Jesus sammenfattede vores opgave sådan: "Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple" (Matt 28,19). At gøre nogen til disciple vil sige at vise dem vejen til et liv med Gud. Det er den opgave, vi er sendt ud for at gøre.

Discipelfællesskabet omkring Jesus havde opfyldt sit formål efter ca. tre år i vandring sammen med ham. Derefter kunne opgaven kun opfyldes på én måde: Ved at blive spredt. De blev med tiden sendt ud i forskellige retninger.

Sådan er det at være en kirke i mission. Med tiden vil vi blive spredt. Vi kan umuligt fuldføre missionen ved kun at bruge tid sammen med de samme mennesker, år efter år. Med tiden vil Gud betro os at blive åndeligt forbillede, medvandrere eller vejleder for nogle nye, som er på vej ind i Guds rige.

Hvad betyder det så for smågrupper? Det betyder, at vi med jævne mellemrum må overveje, om Gud kalder os til noget nyt.

At blive spredt kan for eksempel betyde:

- At tage nye ind i gruppen
- At dele sig i to grupper for at skabe plads til flere
- At nogen forlader gruppen og starter en ny
- At mødes sjældnere for at give plads til at disciple andre

Spørgsmål til samtale

- Har du oplevet, at Gud har kaldet dig til at forlade en kendt eller tryk situation for at træde ud i en ny opgave, han havde til dig?

Del 5: Må Jesus lede jeres gruppe?

Vi er kaldet ind og sendt ud af Jesus. Begge dele er gode nyheder. Vi har fået del i det nære fællesskab med ham, og vi har fået det privilegium at være hans budbringere.

Men hvordan praktiserer vi dette nu og her – eller i den næste tid – i netop vores gruppe?

Stil disse spørgsmål til hinanden:

- Hvad siger Gud til dig?
- Hvad siger Gud til os som fællesskab?

Livet kan være en labyrint at navigere i, hvor vi forsøger at balancere familie, arbejde, kirke, hobbyer, venskaber, parforhold osv. Det er kompliceret – men Gud har svaret, og har lovet, at vi kan høre hans røst (Joh 10,4). Bed om hans vejledning, og om at han vil velsigne jeres samtale, så I når frem til det, som er på hans hjerte.

Spørgsmål til samtale

- Hvad præger jer som fællesskab lige nu? Kaldet ind til Jesus eller sendelsen ud fra Jesus? Det behøver ikke være enten-eller, men kan være en gradsforskel.
- Hvordan skal det i de kommende måneder konkret se ud for jeres gruppe at være kaldet ind til Jesus?
- Hvordan skal det i de kommende måneder konkret se ud for jeres gruppe at være kaldet ind til Jesus?
- Fastsæt et tidspunkt, hvor I igen overvejer disse spørgsmål.